

OD PRO

STUDENTŮ Č. 31 STUDENTY

Editorial

Náš oktavánský rok na škole je charakteristický tím, že všechny školní akce zažíváme jako studenti naposledy. Ať už je to vánoční večeře, florbalový turnaj nebo zvláště pro nás tvorba časopisu STUDENT. I tento příběh musel jednou skončit a končí na přelomu roku. S loučením se sluší i děkovat, tudíž bychom chtěli využít příležitosti a pár díky poslat. Díky češtinářskému departmentu! Entusiasmus a podpora od našich učitelek Šedivé a Vítkové vystačily na to, abychom s produkcí neskončili hned druhý den po převzetí redakce. Díky knihovně! Hodiny nepovedených výtisků a zrádných pokusů dostat z tiskárny kýžené nezastavily odvážné knihovnice v tom, aby nám měsíc co měsíc pomáhaly distribuovat i fyzická čísla. Díky učitelům! Rozhovory patřily k našim nejoblíbenějším součástem vytváření časopisu, bohužel byly mnohdy ty nejlepší výroky nezveřejnitelné, a tak zůstanou pouze v našich hlavách. A v neposlední řadě – díky vám, čtenářům!

Při jednom ze čtvrtetních FLOGů se našemu týmu, složenému výhradně z oktavánů a učitelů, moc nedařilo. Prohrávali jsme 0:3 a přestože jsme soupeře přehrávali, gól ne a ne přijít. Time-out zvolený zhruba pět minut před koncem zápasu ovšem všechno změnil. Stačila k tomu slova učitele Klauze, jednoho z matadorů týmu: „Pošleme tam teď to nejsilnější a uvidíme. Dejte nám minutu a půl, kdyžtak střídáme.“ Padly tři rychlé góly a zrodilo se vyrovnání. Každý tým potřebuje svého vůdce, leadera, který ve správný čas rozhodne co a jak. A já jsem rád, že mohu oznámit, že takovýmto šéfem bude STUDENTovi Verča Dobšíčková ze sexty A, kterou jsme ze začátku roku opomenuli zmínit. Duu R&V tedy přejeme, ať se daří udržet STUDENTa na pozici jedna v kategorii česky vycházejících časopisů na škole.

V prosincovém čísle si najdou své fanoušci lyriky, ale i politiky – v následujících číslech STUDENTa přinášíme exkluzivní sérii o dosavadní vládě Donalda Trumpa od oktavána Jiřího Dittricha. Letos poprvé můžete luštit, tentokrát s 8směrkou. Rozhovor jsme vedli s ředitelem kolejí Martinem Kadeřábkem, který má k našemu časopisu bližší vztah, než si možná myslíte.

Těšíme se, až si budeme moci v našem posledním pololetí na OG otevřít stránky STUDENTa jako pouzí čtenáři. Přejeme všem šťastný nový rok, ať je lepší než ten uplynulý a ať máte po svém boku někoho, kdo vám rozzáří tvář stejně jako tento školní časopis.

Ondřej Galyaš (s krátkým a) a Lukáš Michalik (s krátkým i)

„V šanonu mám všechna čísla STUDENTa. Mám velmi rád takovéto undergroundové ziny.“

Vedoucí kolejí Martin Kadeřábek je nejvěrnějším čtenářem našeho časopisu. To jsem zjistil, když jsem navštívil jeho kancelář, ve které se nachází šanon se všemi čísly našeho měsíčníku. Povídali jsme si nejen o jeho práci na kolejích, ale také o tom, co dělá ve svém volném čase nebo kteří autoři patří k jeho oblíbeným.

Jste vedoucím kolejí druhým rokem. Jaké to je a jak práce vedoucího kolejí vypadá?

Je to zajímavé a jiné, než jsem byl zvyklý v dřívějších pracích. Myslím, že tento rok si všechno pomalinku sedá a víc tuším co a jak než vloni. A co spadá pod práci vedoucího kolejí? Primární zakázka je taková, aby se na kolejích udržovalo maximálně bezpečné a spravedlivé prostředí, a měli se tu dobře jak děti, tak vychovatelé.

Věděli jste už v mládí, kam bude Vaše kariéra směřovat, nebo to přišlo později?

Nevěděl jsem, vyprofiloval jsem se poměrně pozdě. Když si vzpomínám na přednášky na univerzitě PaedDr. Jana Tomana, což je ředitel Diagnostického ústavu v Praze-Hodkovičkách, tak ty mě nesmírně zaujaly a bavily. Vždycky jsem se profiloval spíše do andragogiky, ale on mě nadchl pro etopedii. Řekl jsem si, že etopedie je tedy směr, kterým bych se rád v budoucnu vydal.

S kolejšími studenty máte individuální rozhovory, o čem se s nimi bavíte?

Vloni, když jsem nastoupil, tak jsem měl ambiciózní plán, že se s každým kolejším studentem/studentkou alespoň na hodinu sednu a popovídám – a stihnu to do Vánoc... Což nevyšlo. Pokračujeme v tomto školním roce a myslím, že jsem do současné doby mluvil s asi šedesáti studenty. Je to možná tím, že chci náš dialog vést spíše kvalitativně než kvantitativně. Zajímá mě, jaké to pro každého na kolejích je. Povídáme si zpravidla o tom, jak probíhala či probíhá jejich adaptace, jaké je to tady teď, kam směřují, jak vychází s ostatními spolužáky a s vychovateli, jestli vnímají koleje jako bezpečné a spravedlivé prostředí a v neposlední řadě se ptám, jaký by měl podle jejich názoru být vedoucí kolejí, respektive co od něho očekávají.

Zlobí kolešní studenti?

Ne. Jsou hodní 😊

V čem spočívá kouzlo Open Gate?

Vždycky, když přemýšlím a mluvím o Open Gate, tak mě první napadne mimořádně kultivované prostředí. Kultivované na jedné straně – krásný, čistý areál – na druhé jak se zde komunikuje a vystupuje.

Když zrovna nepobýváte na kolejích, co rád děláte?

Mám hodně rád knížky. Když mohu, tak v nich ležím. Zpravidla si vyberu jednoho autora a od něj následně přečtu všechno co napsal. Hodně mám rád vzpomínky československých letců z druhé světové války, to je moje velká vášeň, a pak klasické žánry. Povinnou četbu, kterou jsem nečetl

v době, kdy jsem měl, louskám teď a moc mě baví. Orwell, Hemingway, Harris,

Bradbury, Puzo, z českých pak Čapek, Rudiš a další.

Přemýšlel jste o účasti ve FLOGu?

No... když jsem minulý rok přišel, tak mě odchytl pan Klauz a ptal se, jak jsem na tom. Tak jsem mu řekl, že jsem si jednou přetrhl vazy při florbale, aniž by se mě kdokoliv dotknul. Říkal, že tato odpověď mu stačí.

Když jsme u sportu, co OKPŘ?

Na tuto akci bychom se chtěli letos více zaměřit. Vloni jsem si ji strašně užil. Měl jsem velké ambice v kulečnicku, ale nakonec jsem skončil třetí, když mě v semifinále smáznul Martin Pachovský. Letos to dopadne jinak! Chtěli bychom s panem Henslem, aby to bylo atraktivnější, abychom nalákali více denních studentů, učitelů, ať to tu na kolejích v druhém pololetí pořádně žije.

Co jste dostal od Secret Santy minulé Vánoce?

Dostal jsem kompletní vydání časopisu STUDENT, což mi udělalo mimořádnou radost...

Jste tedy naším pravidelným čtenářem...

Jsem a mám tady v šanonu všechna čísla. Já mám totiž velmi rád takovéto undergroundové ziny. A rád bych popřál Vaším kolegům, kteří budou STUDENTA přebírat, ať se jim daří a ať STUDENT nezanikne!

Ondřej Galyaš

Když umlkne zvon

Odbila jedenáctá hodina. V děravé lampě nad babiččiným klekadlem dohořivaly poslední kapky oleje, skomíravý žlutý plamen ze svých posledních sil osvětloval místo, kde kdysi stávala otevřená Bible. Na zčernalém dřevě zůstala jen vybledlá obdélníková silueta.

Starý dům na kraji vesnice se schoulil mezi všudypřítomné panelové domy. Dřevěné stěny sténaly pod sebemenším náporům větru, zatímco v okolí se ozývalo krákání havranů. V kuchyni seděl děda. Jeho ruce, mozolnaté a těžké z celého života na poli, hladily ošuntělou krabičku se stříbrným křížem. Mlčel. Mluvit už nebylo s kým. Babička zemřela vloni. A on zůstal – sám s tichem a slabou ozvěnou kostelních zvonů.

Přesně v tu chvíli se ve dveřích objevila Anička. Vnučka plná energie a s očima jako dvě studánky. V ruce držela školní sešit a s plnou vervou mládí spustila: „Dědo, paní učitelka říkala, že tyhle pohádky už neplatí. Prý jsou starý a vymyšlený.“

Děda mlčky pokynul hlavou a Anička se posadila na protější židli, ve světle lampy se mu plamen mihotal v očích. „Vymyšlené...” zamumlal tiše, jako by to slovo převaloval v ústech.

„Víš, za mých mladých let tyhle pohádky každé ráno rozeznávaly zvony. Lidé se scházeli, zpívali a společně se radovali. Dnes je ticho. Ticho je těžké. Víš proč? Protože lidé už neznají nic jiného než klapot strojů.“ Dívka pokrčila rameny. Dívka pokrčila rameny. „Ale dědo, dnes máme vědu a knížky, aby nám všechno vysvětlily.“

„Víš, zvon se nedá umlčet tím, že ho nahradíš něčím novým. Zvuk zůstává v lidech. Ale když se zapomene, že vůbec existoval... Pak přichází ticho.“

Anička chvíli mlčela. Následně zašeptala: „Dědo, a ty tomu pořád věříš?“

Zvedl oči, ve kterých plál ten stejný plamen jako v lampě v Bibli. „Já věřím. I kdyby měl zůstat jen jeden zvon jen v jednom kostele na celém světě.“

Protože až jednou přijde někdo, kdo ho znovu rozezná, osvobodí svět od všeho řinčení a klapotu fabrik a vědy.“

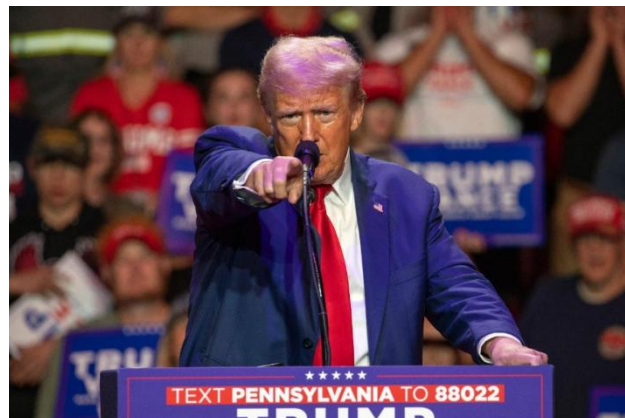
Venku se zvedl vítr. Stromy se rozkymácely a skrz pootevřené okno vánek rozkymácel olejovou lampu, z níž odkápla poslední kapka oleje. V dáli se ozval poslední havran. A pak – ticho.

Vojtěch Hoffman

Učinit Ameriku znovu velkou aneb kroky, kterými Donald Trump poškozuje americkou demokracii – část 1

Spojené státy americké byly založeny na zásadách lidských práv, soukromého vlastnictví a osobní svobodě. Jedná se o světově nejstarší demokracii západního typu a Američané jsou na to náležitě hrdí. Současný prezident Donald Trump se do funkce dostal kampaní, kde mimo jiné sliboval, že „učiní Ameriku znovu velikou“ (Make America Great Again). Že se navrátí ke starým hodnotám, které z původních třinácti kolonií na pobřeží Severní Ameriky vybudovaly světovou velmoc. Svým dosavadním vládnutím však původní hodnoty své země spíše jen zrazuje.

Omezuje svobodu slova, zavádí cílenou rasovou diskriminaci, porušuje zásady právního státu a tím i osobní práva amerických občanů a mnoho jiného. Jednotlivé kroky prezidenta Trumpa se mohou zdát neškodné. Když je však spojíme, odhalí se nám děsivá pravda. Ač se to v natolik staré demokracii jako USA může zdát nemyslitelné, tyto kroky spějí jen a pouze k úplnému rozpadu demokracie a nastolení autoritářského režimu.

Separace moci

Demokratický systém Spojených států závisí na separaci moci. Moc zákonodárná (rozdělené mezi složky kongresu, tedy Sněmovnu reprezentantů a Senátu) vytváří nové zákony. Moc výkonná (kterou sdílí prezident a jím jmenovaná federální vláda spolu s guvernéry a státními úřady) zákony aplikuje v praxi. Soudní moc (rozložená mezi jednotlivé soudy) potom dohlíží, že jsou zákony opravdu dodržovány a má povinnost jejich případné porušení zastavit. Celý tento komplexní systém má předejít tomu, aby se příliš moci dostalo do rukou příliš malé skupině lidí.

Donald Trump se však těmito zásadami neřídí. Zákonodárný kongres obchází pomocí tzv. exekutivních příkazů. Ty byly stvořeny jako nástroje, pomocí kterých jsou zákony realizovány, nejsou určeny jako zákony samotné. V realitě si však Donald Trump s jejich pomocí vytváří nová pravidla a ty potom vynucuje. Ať už se jedná o úsměvné přejmenování Mexického zálivu na Americký záliv, tak i nebezpečné umožnění zaměstnanců DOGE (Úřadu pro vládní efektivitu) nahlédnout do složek státních zaměstnanců. Žádná část DOGE však nebyla nikým volena a i jeho existence vycházela z exekutivních příkazů. Nevolení zaměstnanci tak pouze se souhlasem prezidenta mohli bez zábran rušit financování státních orgánů jako například mezinárodní humanitární pomoc USAID. Vznik USAID byl však svého času schválen kongresem a jeho zrušení tak nelze zákonně oprávnit exekutivním příkazem. DOGE rovněž vyhrožovalo státním zaměstnancům vyhazovem či rušilo jiné agentury a iniciativy. Některá z těchto rozhodnutí byla od té doby soudem zrušena, mnohé však nadále zůstávají v platnosti, jako pokus prezidenta přivlastnit si více moci, než mu náleží.

Podobný je Trumpův vztah k soudům. Jeho drastické kroky vyvolaly řadu soudních řízení. Některé mu daly za pravdu, některé se proti němu naopak postavily. Podle serveru The Washington Post, bylo proti Trumpovi rozhodnuto ve 165 soudech z 337. Současná administrativa není jediná, kterou potkala četná soudní úskalí, problémem však je, že z těchto 165, bylo v 57 případech nařízení soudu neuposlechnuto či bylo záměrně

zpomalováno. Neuposlechnuto nebylo ani rozhodnutí Nejvyššího soudu USA, který obvykle jde administrativě na ruku. To vytváří velmi nebezpečný precedent, že si vláda může dělat co chce soudy nesoudy. A to už je k jen krátká cesta k plnohodnotné totalitě. Mezitím prezident i jeho podřízení stížnosti soudů bagatelizují jako „šílenství radikálně levicových soudců“ čímž nedůvěru v soudy šíří i mezi svými podporovateli.

Jiří Dittrich

IB, Gaston, OG jako chameleon a vzpomínky na dvouletou epochu časopisu STUDENT

V tomto rozhovoru své obvyklé duo tazajících se oktavánů můžete poznat ze stránky osobní, protože v tomto čísle bude Ondřej Galyaš s Lukášem Michalíkem odpovídat na dotazy dvou z našich češtinářek, paní Petry Šedivé a Ludmily Tomanové.

Vypadá to, že cyklus (pozn. red. rozhovorů pod starým vedením) se uzavírá a jako my jsme tu seděli před Vámi dvě kamarádky, tak teď naproti nám sedí, doufejme dva kamarádi, dva vrstevníci, spolužáci. Jak dlouho se znáte?

LM: Od naší kvarty, poznali jsme se, až když jsem přišel, předtím jsme se neznali.

Byla to láska na první pohled?

LM: Samozřejmě!

OG: Já si jenom vzpomínám, když nám v tercii na matice paní učitelka Michalíková říkala, že už náš příští rok nebude učit. Tak jsme se ptali proč, že prý přijde do naší třídy její syn. My jsme samozřejmě byli zděšeni tou představou, že přijde člověk s příjmením Michalík, protože tuto situaci znají v Áčku s Davidem (Dobešem), že všechno, co řekneme, může být monitorováno, že všechno, co řekneme, se večer může říct u Michalíků doma na večeři. Děje se to v některých případech... Má to i své výhody, dennodenně nahlížím pod pokličku, ať už vedení školy nebo soukromého života Michalíků, což je za mě něco skvělého.

Jak Vás vaše přátelství ovlivnilo za ty čtyři roky?

LM: To je složitá otázka, začni Ondro.

OG: Hlavní věc, která nás spojuje je určitě smysl pro humor.

LM: A láska pro češtinu.

OG: Bezesporu. A chodit do školy, do prostředí, kde Vás je někdo schopen každý den rozesmát, myslím velmi pomáhá v tom balastu všech těch povinností a nepříjemností.

LM: Snažil jsem se Ondru přiučit debatě, on ji teď zbožňuje. (Nezbožňuje, ba naopak!)

Vypadá, že to není šálek jeho kávy. Jak ty si Lukášovi ovlivněn Ondrou?

LM: Já jsem ovlivněn úplně stejně, máme stejný smysl pro humor, stejně jak já prý rozesmávám jeho, tak on určitě rozesmává mě. Kdybychom se měli bavit o škole, mluvil jsem tady o té češtině, která patří k našim oblíbeným předmětům.

Já myslela, že je to jediný předmět, který Vám dává smysl na této škole.

LM: Když tady sedí dvě češtinářky, tak tomu tak samozřejmě je.

Udělal jste nám takový oslí můstek k té češtině, protože my jsme si od Vás vypůjčili dvě otázky. Jaká je podle Vás nejdůležitější dovednost, kterou by měli studenti rozvíjet při studiu češtiny?

LM: To nezní tak jednoduše, jako když jsem výše položenou otázku četl já!

Smích ze stran češtinářek

LM: Láska ke čtení je určitě důležitá, ale také jak ty knihy čteme a interpretace, jsou tam hlavně ty tropy, figury. Táhle je rým, poznej rým. Hledat si v tom, co já si myslím, a ne pouze to, co si myslí učitel.

OG: Já bych doplnil i čtení s porozuměním. To znamená, jak chápeme text. Jakou cestu on zdolá z papíru do hlavy a taky láska k jazyku samotnému. Protože je to přeci jen součást naší identity, když už jsme v IB, že?

A druhá vypůjčená otázka. Jakou radu byste dali studentům, které čeština nebaví a nic jim neříká? Jak k ní přistupovat?

LM: Já si myslím, že jak maturita, tak IB je o tom, že nečtete jenom jednu knihu, co vás baví, ale čtete knihy z více tematických oblastí. Minimálně začít s něčím co mě baví, a pak třeba to co se naučím na té knížce co mě baví, tak aplikovat i v těch ostatních.

OG: K češtině je potřeba najít si vztah a on časem přijde. Doufám, tak to bylo u mě. Taky nepatřila k mým nejoblíbenějším na základce, ale postupem času nejspíš nastalo nějaké osvícení.

LM: A co patřilo, když ne čeština ani matika?

OG: Byl to tělocvik...

Smích

Na florbale je to vidět... (pozn. red. tým Zahradníkův rok komponuje jak Ondřejem Galyašem, tak paní Šedivou)

OG: Ne opravdu není nic lepšího, než v pondělí odpoledne hrát s panem Klauzem badminton a porazit ho.

Přejdeme k vaší bohaté novinářské praxi teďka. Co vás lákalo před těmi dvěma lety na redakci Studenta?

LM: Já jsem dělal časopis na minulé škole, takže to byla určitě velká část.

OG: Já si vzpomínám na to odpoledne po češtině, kdy byla shánka po nových šéfredaktorech a paní Šedivá mě oslovila. Já jsem ti pak volal z parkoviště, zdali bys do toho šel se mnou. Ale obecně si myslím,

že žurnalistika jako taková mě k tomu kývnutí motivovala. Kdo mě zná, tak ví, že toužím po tom stát se druhým Robertem Zárubou, což je možná až moc velký cíl...

Měli jste někdy strach něco vydat? Zabrala někdy nějaká autocenzura?

OG: My jsme vždycky říkali, posílejte všechno. I když vzpomínám si, že jednou nám nějaké dívky poslaly popis hodiny tělesné výchovy, kde si někdo zvrtnul kotník. To jsme nezveřejnili. Ale kdyby přišel vtip, klidně jedna věta, tak proč ne.

Zvažovali jste někdy, že byste do časopisu přidali nějaké popkulturní sekce? Drby, horoskopy nebo třeba Dívku měsíce?

OG: Uvažovali jsme o tom, ale spíš jsme si říkali: co třeba „Učitele měsíce“!

Smích

Litujete něčeho, udělali byste něco dnes jinak?

OG: Vždycky se najde něco, co by se dalo vylepšit. Myslím si, že s Lukášem nejsme perfekcionisti a já osobně za sebe bych nic neměnil.

LM: Já si pamatuji ten počmáraný výtisk našeho prvního STUDENTa, který jste nám vraceli...

OG: Takže samozřejmě autorizace rozhovorů.

LM: To je ten proces.

Máte nějaké jiné rady nové redakci?

LM: Důležitá je kooperace, která pro nás byla přirozeně jednodušší a dokážu si představit, že někoho, kdo se nebaví na tak frekventované bázi, to bude možná jiná disciplína. Grafika není vždycky nejnáročnější, ale časově určitě. Dostatečně dopředu plánovat, jako se vším.

OG: A nezhroutit se z toho, že studenti nepřispívají. Na začátku jsme měli vysoké ambice a cíle, že budeme každý měsíc vydávat 20 stránek. To byl tvrdý střet s realitou, ale postupem času se s tím vyrovnáte a máte radost z maličností. Co se nové redakce týče, myslím si, že pod taktovkou Verči Dobšíčkové a Roberta Middletona se osudu časopisu nebojím a kvalita bude stejná, ne-li lepší.

Pojďme se vrátit k osobní rovině vašeho konce, který se nezadržitelně blíží. Jak jste spokojeni s výběrem tématu letošního maturitního plesu?

LM: Upřímně, já ples tolik neřeším. Neměl jsem na výběr konkrétní názor. Napadá mě to jen anglicky, ale neměl jsem svého psa v tom závodu, tedy koně. Koukal jsem se na Velkou pardubickou, fandil jsem nějakým koním, ale já jsem nebyl žokej.

OG: Důležitá je spolupráce a jakmile se setká dobrý kolektiv, což se v naší třídě, snad, setkal, na tématu tolik nezáleží. Může být jakékoliv a ples bude vyvedený.

Už víte, z čeho budete maturovat?

LM: Já bych doufal, že ze všeho. Já mířím do Irska a oni počítají jen dvě nejlepší známky, takže je dobré toho využít.

Jaký nejhorší výsledek z češtiny a matematiky pro tebe bude ještě přijatelný?

LM: Jedna.

OG: Já plánuji v porovnání s Lukášem pouze čtyři předměty, on je velmi ambiciózní. Maturuji z němčiny a ESS. Problémem je, že maturuji ze stejných předmětů jako můj bratr, který měl ze všech za jedna. A i když si to nechci přiznat, vidím v hlavě jeho obličej, jak se směje, v případě, že přijdu s něčím horším.

LM: Já bych znovu přeložil „sky is the limit“, ale nedopadlo by to dobře...

Smích

Komu jako první zavoláte po oznámení výsledků maturitní zkoušky?

LM: Víím, komu ne...

OG: Protože ty nebudeš volat, ten už to bude vědět.

LM: Já jsem moc neplánoval nikomu volat.

OG: Asi zavolám babičce. Ona je největší fanyinka.

A Lukáš možná právě Ondrovi, ne?

LM: To je dobrý nápad, klidně.

Který kabinet na škole je váš nejoblíbenější a proč je to právě kabinet češtiny?

LM: Jako budoucí právník bych Vám teď řekl, že je to návodná otázka.

OG: Myslím si, že lepší kabinet neexistuje, a teď to možná vyzní zvláštně, protože budu argumentovat paní Vítkovou, ale ten kabinet je centrum všeho dění. My máme třídu hned vedle a od sexty sledujeme, jak paní Vítková ten prostor střeží od šesti ráno, pondělí až pátek, možná i o víkendech, to si nejsme jistí... Postupně se z prosté žádosti o klíč stala každodenní dvacetiminutová debata o světě, o češtině, o Open Gate, o tom, že role češtináře zdaleka nekončí u literatury, ale že se tam bojuje na několika frontách najednou.

LM: A nesmíme zapomenout na čaj, sušenky a vůbec atmosféru. Takže ano, kabinet češtiny má všechno. Především bych zmínil Gastona...

Nikdo vlastně neví, kde Gaston je, ale my to víme...

LM: To by nás taky zajímalo. A Vy to víte, že jste nechtěli, aby zmizel, nebo jste naopak zařídili, že zmizel?

My jsme Gastona naopak zachránili. Opětovně. Je momentálně v bezpečí.

LM: A kde konkrétně?

To zatím neprozradíme. Čekáme, až po něm někdo začne pátrat.

OG: A pak ho možná dáme do tomboly.

Smích

Kdyby Open Gate bylo zvíře, jaké by to bylo a proč?

LM: Připravil jsem se. A říkám: ježek. Open Gate je trochu izolovaný, je v Babicích, má kolem sebe „trny“. Je uzavřený vůči vnějšímu světu. Ale když se dostanete dovnitř, zjistíte, že je vlastně hrozně roztomilý, krásný a má silné vnitřní hodnoty. Ta dualita uzavřenosti a vnitřní krásy, to je přesně ono.

OG: Já jsem došel k chameleonovi. Možná to zní dětinsky, ale Open Gate je uvnitř pořád stejný. Každý rok ale přichází noví lidé, jiní odcházejí, a navenek se pořád mění. A bude hodně těžké tohoto chameleon... nebo ježka... opustit. Zatím si neumím představit to září, kdy nezaparkuji dole na parkovišti, nevystoupám nahoru a nezaklepu na kabinet češtiny, kde bude sedět paní Vítková a ostatní češtinářky. Bude to smutné, ale tak to prostě je.

*rozhovor připravily a vedly: Petra Šedivá a Ludmila Tomanová
rozhovor přepsali: Robert Middleton, Robert Šatera, Veronika Dobšíčková*

OSMISMĚRKA

Vyhledejte planety sluneční soustavy v osmisměrce. Tajenku získáte, když zbylá písmena přečtete po řádcích.

N	Ě	M	E	Z	V	Š
U	A	E	A	E	CH	O
T	S	R	M	R	P	L
P	A	K	U	N	S	E
E	Š	U	N	E	V	T
N	N	R	U	T	A	S
R	E	T	I	P	U	J